

med nogenlunde Tilfredshed kunde se tilbage paa Beskæftigelsesforholdenes Udvikling i det sidste Aar, gjaldt det samme ikke *Prissituationen*. Da man i sin Tid gennemførte et Lønstop, skete det under den Forudsætning, at Priserne paa de vigtigste Varer kunde holdes saa nogenlunde i Ro, men det var gaaet anderledes. Yderligere Foranstaltninger var derfor blevet nødvendige, hvilket havde fundet Udtryk i det af Handelsministeren fremsatte Forslag til Ændring af Prisloven. Hos alle Lønmodtagere var det blevet hilst med Glæde, at Statsministeren i sin Tale ved Rigsdagens Aabning bebudede et Lovforslag om en særlig *Pristsregulering af Lønningerne*. Arbejderne var klar over, at fuld Udligning i Forhold til Prisstigningen ikke kunde forlanges, men Lønkendelsen af 20. August 1941 havde i Arbejderhjemmene fremkaldt dyb Skuffelse, idet den betød, at der kun var opnaaet Dækning for 42 pCt. af den indtil da konstaterede Prisstigning. De fagorganiserede Arbejdere erkendte i øvrigt, at der var mange andre Smaahjem, der mærkede Tidens Vanskeligheder lige saa stærkt som Arbejderhjemmene. *De syv Punkter*, som Fagforbundene havde formuleret i en Henvendelse til Regeringen, indeholdt da ogsaa Ønsker, hvis Imødekommelse vilde blive hilst velkommen af mange andre end de fagorganiserede Arbejdere. Det gjaldt ikke mindst med Hensyn til Priskontrollen, Lønskattens Ophævelse, Lettelse i Forbrugsafgifterne og Forbedring af Rabatkortordningerne. Paa alle disse Omraader kunde der ventes Forslag fra Regeringen. — I nogle afsluttende Bemærkninger fremhævede Taleren *Samarbejdets* Betydning. Det var et frit Samarbejde mellem Mennesker og Partier af forskellige Anskuelser, og det store laa netop deri, at de deltagende Parter ud fra den Frihedstradition, der er en uudslettelig Del af dansk og nordisk Tankegang, frit erkendte, at Landets og Folkets Velfærd krævede en Forening af Viljerne mod et fælles Maal. Et saadant Samvirke krævede Resignation af alle; det krævede Ofre, naturligvis ikke mindst af dem, der lettest kan bringe Ofrene. Saadan var det altid i Trængsels-tider, men Folket kom ogsaa igennem, naar det viste Forstaaelse herfor.

Elgaard (V.) indledede med at udtale, at Hovedformaalet for *Partiernes Samarbejde* uforandret var vort Lands nationale Selvstændighed, vor folkelige Frihed og vort Folkestyre, og at den danske Befolkning nu lige saa talrigt som Aaret før stod samlet om dette Hovedformaal. Han omtalte derefter bl. a. Kommissionen angaaende *den sociale Lovgivnings Revision*, der efter hans Opfattelse havde faaet overdraget en saa betydningsfuld Opgave, at man ikke kunde nøjes